

TeenBookTo

**Ірен
Роздобудько**

АРСЕН

Роман

Харків
«Фоліо»
2017

Про що я думаю вночі

*Д*оброго дня!

Або — ранку.

Чи — вечора.

А ще краще — доброї ночі!

Бо хтозна, що в тебе зараз за вікном... Я хотів би, щоб це була ніч.

Так, я справді хотів би, щоб у тебе зараз за вікном була ніч. І якщо я тепер господар історії, яку збираюся тобі розповісти, то можу розпорядитися й часом доби, коли мені найбільше хотілося б спілкуватися з тобою.

І тому я кажу: «Доброї ночі!»

Якщо вона зможе бути для тебе доброю. Адже для мене ніч — це тривожний час таємниць і несподіванок, які вигадую сам.

Уяви: ти лежиш у ліжку й читаєш. Довкола тиша — така, що починаєш мимоволі дослухатися до неї. Надто підозрілою здається тобі ця тиша! Ти дивишся на стіну біля вимикача — і раптом помічаєш, що до нього повільно тягнеться чорна рука. Довга Чорна Рука! А краще так: Довга Чорна Волохата Рука із Синіми Пазурами. Вони ворушаться, намагаються намацати вимикач.

Клац!

Світло гасне. А рука тягнеться далі — аж до твого ліжка...

Круто?

Не круто?

Можливо. Принаймні — моторошно.

Я часто уявляю щось подібне. Навіщо? Щоб звикнути до несподіванок і неприємностей. Щоб потім уже нічого й нікого не боятися.

Хоча, власне, чого боятися? Саме зараз, коли тобі «тринадцятий минає» і твій шлях не такий уже й широкий: школа-дім-комп... Можливо, спортивна секція. Бажано — кінного спорту чи великого тенісу. Але виходить, як у більшості, — карате в приміщенні ЖЕКу чи гурток малювання, чи англійська мова, чи просто — комп, у якому зависаєш до ночі. У кого як.

Тому лежиш і вигадуєш небилиці — то Чорну Руку, то якусь велетенську руду мавпу, що застрибує на підвіконня і всіх душить, як в оповіданні Едгара По. Або — середньовічний вітрильник, який несе тебе у відкрите море.

І там на тебе чекає героїчна пригода — вітер в обличчя, бій із загарбниками фортеці, яку ти боронитимеш разом з останніми воїнами. І все залежить лише від тебе й твого меча. Або арбалета. Або просто від накачаних м'язів і нереального везіння, як у Бетмена.

Вигадуєш собі й зовнішність. Адже те, що бачиш уранці в дзеркалі, коли чистиш зуби, ясна річ, тебе не влаштовує! Бажано бути таким, як Джонні Депп чи Орlando Блум із «Піратів Карибського моря», або Бред Пітт із «Трої». Смаглява шкіра, вибілене солоною водою і сонцем волосся. Кинджал за паском. Ботфорти. Джинси, підшиті рудою шкірою. Капелюх із широкими крисами...

Звісно, якщо ти очкарик, уявляєш себе Гаррі Поттером. Якщо товстун — Шреком. У вигаданому світі для всіх знайдеться своя роль. А в житті?

Я часто питаю себе: де воно, справжнє життя? Невже лише під обкладинками книг, на дисках з фільмами чи у піснях про війну? До непоганих книжок і фільмів мене привчила Юля (до речі, Юлею я називаю свою матусю, але про неї — згодом). Ті пісні, фільми і книги, які ми любимо, про гори, війну, справжню чоловічу дружбу, ризик, шалене кохання і красиву смерть у бою.

Часом думати про те, що все це так і лишиться під тими обкладинками, геть нестерпно — аж хочеться тікати світ за очі. Сісти на корабель і відчалити в якусь «гарячу точку». Адже в наш час їх вистачає. Колись так і вчиню! Скільки можна сидіти на одному місці?!

Але спершу я багато мушу зробити. Наприклад, залишити Юлю в надійних руках, щоб вона не була сама, не сумувала без мене.

Мушу закінчити школу, вивчитись і заробити гроші. Стати, скажімо, адвокатом чи стоматологом. Тобто, як каже Юля, отримати певну професію.

Потім можна буде подорожувати. Це тепер не проблема: купив путівку в турбюро — і вперед! Ми якось були з Юлею в Єгипті... Зустрічають тебе в аеропорту, везуть «під білі руки» в готель, що біля моря, сповіщають, що сніданок о такій годині, обід — о такій, а екскурсії — будь-куди. Хочеш — цілий день валяйся на пляжі в шезлонгу, хочеш — катайся на верблюді. Їж солодощі. Пий пепсі-колу. І не чай! Додому повертаєшся, мов байбачок, — щоки обвисають. Ось тобі і вся подорож...

...Якщо ж відверто, нічого такого я не хочу.

Я хочу пригод.

Тут і тепер.

Щоб вітер — в обличчя.

Щоб піді мною був нещодавно приборканий кінь. Хочу ходити в підшитих рудою шкірою джинсах, ніколи не стригтися, а заплітати волосся в косу, як це роблять індіанці.

Хочу вполювати ведмедя. Як Тристан у фільмі «Легенди осені». Бачили? Ні? Шкода. Неодмінно подивіться і зрозумієте, про що я...

Юля іноді каже, що тепер справжніх чоловіків можна побачити хіба в кіно. Певно, тому вона й розлучилася з батьком. Гадаю, він не був аж таким «несправжнім». Просто, як каже Юля, він «зламався» — перестав вірити в себе і в те, про що вони мріяли разом.

А я не хочу ламатися.

Я хочу вполювати ведмедя, відрубати його кіготь і повісити собі на ший. Як це зробив Тристан. Або самотужки посадити зламаний літак і врятувати пілота, як хлопець з «Останнього дюйму». Чи принаймні вигадати прилад, який дозволив би мандрувати в часі й просторі. Ось про що я думаю вночі, коли тренуюсь нічого не боятися.

Але мене напружує те, що я ніколи не звідаю справжнього бою, не знатиму, як це — скакати на коні без сідла, боротися з ворогом і перемагати.

Я мрію про подорожі, загадки, скарби і небезпеку. Але де те все знайдеш?! Хіба в комп'ютерних іграх. Спершу я так і робив —

цілими вечорами кнопки натискав. То з роботами боровся, то з інопланетянами воював, то скарби шукав. Потім мене пробило: ну й дурня! Сидиш у кріслі, точиш чіпси, мов миша картон, працюєш лише пальцями, а вдаєш, що світ підкорюєш! І скільки ж нас таких по всьому світу? Мільйон? Більше? Сидимо, жириємо і вдаємо з себе героїв. Віртуальних. У разі небезпеки — клац! — перезавантажився і — знову на коні. Це, як на мене, принизливо...

Одного разу, коли від цих думок стало геть зле — я ж не маленький, щоб не розуміти, що я навряд чи коли-небудь уполюю ведмедя чи втечу до Африки полювати на тигрів, — мене стукнула в чоло думка... Просто звалилася зненацька і вдарила по лобі, мов яблуко!

Ось яка думка: у своїх фантазіях я заходжу надто далеко — туди, куди мені не дістатися. Море... Ведмідь... Фортеця... Човен... А є речі набагато ближчі, про які я просто забув. Або не надавав їм належної уваги. Або вони здавалися мені не такими цікавими й важливими. Скажімо, події, які років двісті тому відбулися в нашому роду.

Цю історію я почув від свого діда Олега — тоді був зовсім малим.

А була вона про...